

N:o 39.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 april 1901.
— — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af dels väckt motion angående tillägg till § 12 i förordningen om kyrkostämma m. m., dels ock motion angående tillägg till § 16 i förordningen om kommunalstyrelse på landet.

(Lagutskottets utlåtande n:o 29.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilde motionärer gjort framställning om tillägg i dels förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd, dels ock förordningen om kommunalstyrelse å landet, i syfte att åt kyrko- och kommunalstämma måtte inrymmas befogenhet att besluta, det kungörelse om stämma må uti en eller flere tidningar inom orten införas.

Efter Riksdagens uppfattning låter det sig ej förneka, att det nu lagstadgade sättet för kungörande af kyrkostämma och kommunalstämma

på landet ej alltid, såsom afsedt varit, innebär full garanti, att alla röstberättigade verkligen erhålla kännedom om stämmans utlysande. Ändrade förhållanden hafva nemligen i väsentlig mån minskat effektiviteten af kungörelsens uppläsande i kyrka, och det kan, särskildt i stora församlingar, lätt inträffa, att röstberättigade medlemmar på grund af bristande kännedom om stämman ej komma i tillfälle att deri deltaga och bevaka sina intressen. Riksdagen anser det därför både önskligt och behöfligt, att äfven andra kungörelsesätt tillitas för att som sig bör sprida meddelandet om hållande af kyrko- eller kommunalstämma. Mycket kan i detta hänseende vinnas redan derigenom, att, i öfverensstämmelse med hvad å åtskilliga ställen för närvarande läres tillämpas, kungörelse om dylik stämma anslås å vissa lämpliga platser inom kommunen, t. ex. vid större arbetscentra, vid kommunalrummet, vid jernvägsstationer m. m. I åtskilliga fall torde emellertid ej heller detta vara till fyllest, och då kunde tidningarne inom orten med fördel användas för meddelandets spridning. Äfven å landsbygden torde det numera höra till regeln, att hvarje hem på ett eller annat sätt har tillgång till någon ortstidning, och man skulle därför kunna beräkna, att, derest kungörelsen om stämman infördes i dylik tidning, hvar och en, som af stämman hade intresse, derom finge kännedom.

Riksdagen håller alltså före, att motionernas syfte är förtjent af beaktande. Likaså synes det Riksdagen lämpligt, att åt kyrko- och kommunalstämma öfverlemnas att sjelfva besluta, huruvida kungörandet om stämma skall ske jemväl medelst annons i en eller möjligen flere tidningar inom orten. Derigenom förebygges nemligen, att utgifter för annonsering utan verkligt behof påläggas kommunen, på samma gång tillfälle beredes att i valet af tidningar taga hänsyn till förhållandena å hvarje särskild ort. Uppenbart torde emellertid vara, att ett dylikt kungörande ej kan ega rum rörande alla stämmor, då sådana kunna utlysas så sent, att deras kungörande i tidning ej kan medhinnas, likasom att detta kungörande ej lämpligen må föreskrivas såsom vilkor för att stämman skall anses lagligen utlyst, men detta förhållande bör, enligt Riksdagens åsigt, ej utgöra hinder för, att kungörande i tidningarne om stämmans hållande, der sådant kan ske och anses behöfligt, bör ega rum för vinnande af den vidsträcktare spridning af kännedomen om stämmans förekomst, som härigenom kan beredas.

På grund af hvad sålunda anförts, och då Riksdagen anser lämpligast, att de bestämmelser i ämnet, hvilka må anses erforderliga, ut-

arbetas genom Eders Kongl. Maj:ts försorg, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lämpliga lagbestämmelser om befogenhet för kyrkostämma och kommunalstämma att besluta, huruvida och i hvilka fall kungörelse om stämma skall i en eller flere tidningar inom orten införas.

Stockholm den 19 april 1901.

Med undersåtlig vörndad.
